

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Велико Търново, 19.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН Г.
ДЕСИСЛАВА ЧАЛЪКОВА

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.ова
в присъствието на прокурора Д. Янк. Л.
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ЧАЛЪКОВА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20254000600393 по описа за 2025
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С Присъда № 18/04.11.2025 г., постановена по НОХД № 194/2024 г., Окръжен съд – Ловеч е признал подс. И. С. Т. за виновен в това, че през периода от 28.09.2022 г. до 19.01.2023 г., при условията на продължавано престъпление и опасен рецидив, с цел да принуди Х. В. П. и С. Д. П. и двамата от гр. Ловеч, да се разпоредят със своя вещ - сума от 50 000 лева, ги заплашил с насилие и противозаконни действия с тежки последици за тях - „нещо няма пари, а има пистолет“, „помни ми думите, че ще ми дадеш парите с лихвите, иначе ще пострадаш“, „Ще пусна двама цигани в твоето семейство и ще закуцате и с другия крак, искам си парите“ и

с цел да принуди Г. В. Х. и К. В. Х. да се разпоредят със своя вещ - сума от 15 000 лева, ги заплашил с насилие и други противозаконни действия с тежки последици за тях и близките - „15 000 български лева имаш да ми даваш до Коледа, най-късно до 15 януари или ще пострадаш сериозно, разбра ли ме циганино“, „Какъв бой ще дера детето ти“, „Ако няма пари ще осакатя детето ти“, поради което на основание чл. 213а, ал. 1, изр. 1, пр. 1 вр. ал. 3, т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ и б. „Б“ от НК го осъдил на 8 години „Лишаване

от свобода", като на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „Б" от ЗИНЗС определил „строг“ режим на изтърпяване на това наказание.

Със същата присъда признал подс. Т. за виновен в това, че на 19.01.2023 г. в гр. Ловеч, в условията на опасен рецидив, в градската градина, присвоил чужда движима вещ, която владееел - мобилен телефон „Нокия" с копчета на стойност 111 лева, собственост на Д. К. С. от гр. Ловеч, поради което и на основание чл. 206, ал. 3, пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а" и б. „б" от НК го осъдил на 6 години „Лишаване от свобода“ и на основание чл. 57, ал.1, т. 2, б. „Б" от ЗИНЗС определил „строг“ режим на изтърпяване на така наложеното наказание.

Признал подс. Т. за виновен и в това, че на 07.11.2022 г. в гр. Ловеч, предал по телефон, като инициирал повиквания от мобилен телефон с № ***** към ЕЕН 112 - невярно повикване за тревога, както следва: в 22:19:02 часа, представяйки се за П. А. П. съобщил, че има поставена бомба в жилището му на ул. ***** в гр. Ловеч, поради което и на основание чл. 326, ал.1 пр. 2 от НК го осъдил на 2 години „Лишаване от свобода" и на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „Б" от ЗИНЗС определил „строг“ режим на изтърпяване на това наказание.

Съдът определил на основание чл. 23, ал. 1 от НК едно общо най-тежко наказание на Т., а именно - в размер на 8 години „Лишаване от свобода", като постановил на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „Б" от ЗИНЗС да се изтърпи при „строг“ режим.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК приспаднал от така определеното наказание „Лишаване от свобода", времето, през което е бил задържан, считано от 19.08.2023 г. и от 14.03.2025 година.

Осъдил Т. да заплати по сметката на ОД МВР – Ловеч, РУ - Ловеч разноски по делото в размер на 2021.36 лева, сумата от 600 лева разноски по сметка на Окръжен съд - Ловеч, както и сумата от 10 лева за служебно издаване на 2 броя изпълнителни листа. Произнесъл се и по веществените доказателства.

Срещу присъдата е депозирана въззивна жалба и допълнителна такава от подс. Т. чрез упълномощения му защитник - адв. Ц., с които се навеждат подробни доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспорената присъда. Излага се, че същата е неправилна, тъй като е необоснована, постановена в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че наложеното наказание е явно несправедливо. Отправя се искане до въззивния съд за отмяна на атакуваната осъдителна присъда и постановяване на нова такава – оправдателна, а в условията на алтернативност се претендира изменение на присъда, в частта ѝ относно размера на наложените наказания, като бъдат съобразени с ниския размер на стойността на присвоената вещ и психическото заболяване на подсъдимия.

В съдебно заседание представителят на апелативна прокуратура – Велико Търново намира постановената присъда за правилна и законосъобразна, наложените наказания на подсъдимия за справедливи и като такава предлага да бъде потвърдена, а въззивната жалба

като неоснователна да се остави без уважение.

Защитникът на подсъдимия - адв. Ц., поддържа изцяло депозираните въззивна жалба и допълнителна такава по съображенията изложени в същите, добавяйки, че оспореният акт следва да бъде отменен и делото върнато на окръжния съд за ново разглеждане от друг състав, поради допуснато съществено процесуално нарушение – постановяване на мотиви към присъдата след вече формулирано от съдията докладчик основание за отвод при хипотезата на чл. 31, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 2 от НПК. Отправя се искане присъдата да бъде отменена, тъй като е постановена при съществено процесуално нарушение на съдопроизводствените правила, като поддържа в условията на алтернативност искането за изменението ѝ, в частта на наложените наказания, поради явната им несправедливост – в смисъл завишеност.

Подсъдимият И. Т. поддържа изложеното в пледоарията на защитника си и моли да бъде оправдан или наказанието му д бъде намалено.

Великотърновският апелативен, след като се запозна със събраните по делото доказателства, обсъди доводите и възраженията, изложени във въззивната жалба и допълнителната такава, становищата в съдебно заседание и след като извърши цялостна служебна проверка на присъдата по реда на чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

Атакуваната първоинстанционна присъда е постановена при допуснати съществени отстраними нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 334, т. 1 вр. чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2 от НПК, накърнили правото на защита на подсъдимия. Същите са неотстраними във въззивното производство и налагат отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

На подс. И. Т. му са му повдигнати обвинения за извършени престъпления по - чл. 213а, ал. 1, изр. 1, пр. 1 вр. ал. 3, т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „А" и б. „Б" от НК; - по чл. 206, ал. 3, пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а" и б. „б" от НК и по чл. 326, ал.1 пр. 2 от НК.

В диспозитива на присъдата, постановена от Ловешкия окръжен съд по НОХД № 194/2024 г., периодът на деянието по първото престъпление, за което е предаден на съд, е отразен да е осъществено „през периода от 28.09.2022 г. до 19.01.2023 г.“ Във фактологическата част на мотивите към присъдата е взето отношение за дата на първото деяние, включено в състава на продължаваното престъпление – „На 26.09.2022 г.“; по отношение на второто деяние – „На 27.09.2022 г. ...“; за следващото деяние е отразено фактически – „През месец декември 2022 г. ...“, за четвъртото - „На 02.01.2023 г. ...“, а съответно при приетото от правна страна /правната обосновка/ - е описано за прието, на основание възприетата фактология, Т. да е осъществил от обективна и субективна страна, в условията на продължавано престъпление и опасен рецидив престъпното деянието по чл. 213а от НК - през периода 28.09.2022 г. до 19.01.2023 г.

В изложения смисъл е налице съществено разминаване, както между диспозитив и мотиви, така и вътрешно противоречие, налично в доводите и аргументацията /мотивите/

към ревизирия съдебен. Съобразно ТР № 2 от 2002 г. на ВКС, противоречието между мотивите и диспозитива на присъдата по отношение на главните факти - време, място, начин, винаги е съществено и неотстранимо нарушение. Установимо от материалите по делото е, че представителят на прокуратурата не е предприел изменение на обвинението за привеждане в съответствие с установената фактология с новия период в хода на съдебната фаза пред първостепенния съд. Констатираното разминаване на фактите в мотивите с диспозитива /с присъдата/, сочи и на това, оспореният съдебен акт да е немотивиран, което представлява и самостоятелно основание за отмяната му - чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК. Необходимо е да се сподели, че съдебната практика е последователна в разбирането си, че противоречието между диспозитив и мотиви и вътрешната противоречивост на мотивите всякога са от категорията на съществените процесуални нарушения, ограничаващи процесуалното право на страните за пълноценно участие в процеса, тъй като същите не могат да разберат ясно и точно какво се приема от решаващия съд и в тази връзка - адекватно да изградят позициите си. В значителна степен обсъжданото обстоятелство се отнася за адекватното и пълноправно реализиране на правото на защита на подсъдимия Т.. Датата /периодът/ на извършване на инкриминираната на едно лице престъпна дейност е едно от най - важните обстоятелства, очертани от предмета на доказване. Това е така, с оглед осигуряване правото на защита на обвиняемия, респективно подсъдимия, предвид възможността за доказване в темпорален аспект и ангажиране на оневиняващи фактори. В изложения смисъл противоречието между диспозитив и мотиви, е от категорията на съществените процесуални нарушения визирани в чл. 348, ал. 3, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 от НПК.

В мотивите към атакуваната присъда е възприета фактология идентична и тъждествена с тази възприета в обвинителния акт, касаеща първото престъпление /а и не само/, като в този смисъл въззивният съд констатира, че повдигнатото на подсъдимия обвинение по този пункт от обвинителния акт страда от юридическо и фактическо противоречие, което съществено е нарушило правото му на защита.

Описвайки фактологията в обстоятелствената част на обвинителния акт, по продължаваната престъпна дейност на Т., прокуратурата е посочила същата да се състои в това, че - „На 26.09.2022 г., около 01:00 през нощта Христо Петранчев бил в дома си в с. Казачево, когато получил обаждане от непознат за него телефон...“; „На следващия ден – 27.09.2022 г. обвиняемият се обаждал многократно на Петранчев, като питал за парите ...“; „През месец декември 2022 г. многократно звънял на Петранчев и питал дали са събрали парите ...“ и съответно „На 02.01.2023 г., около 09:25 часа Т. отново се обадил на Христо Петранчев от номер ...“, като същевременно в диспозитивната част отразила като период на извършване на продължаваното престъпление по чл. 213а от НК – „През периода от 28.09.2022 г. до 19.01.2023 г., при условията на продължавано престъпление ...“.

Описаната фактология в обстоятелствената част на обвинителния акт по този пункт от обвинението, касаеща датите на отделните деяния, включени в състава на продължаваното престъпление по чл. 213а от НК съществено се разминават/противоречат на отразения период в диспозитива на обвинителния акт, като по този начин поставя в

невъзможност подсъдимия да разбере точно в какво е обвинен.

Както вече се сподели по - горе, формулирано по този начин конкретно обвинение в диспозитива на обвинителния акт, е пренесено и в присъдата, страдаща от вътрешни противоречия и неясноти. Изброените фактически непълноти и противоречия в обвинителния акт ограничават основополагащото по чл. 55, ал. 1 от НПК право на подсъдимия да разбере обвинението като факти и право, респективно да организира пълноценно и в пълен обем защитата, съобразявайки се това.

На следващо място въззивната инстанция констатира, че коментирания обвинителен акт, внесен за разглеждане пред Ловешкия окръжен съд не отговаря на стандартите за формулиране на обвинението, установени в чл. 246 от НПК и ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, като същият е негоден да изпълни основното си предназначение - да очертае ясно, еднозначно и изчерпателно обвинителната теза и предмета на доказване. При това положение внасянето в съда на такъв обвинителен акт, изпълнен с непълноти и несъответствия, като констатираните по-горе от въззивната инстанция, изначало опорочава развитието на наказателния процес в неговата съдебна фаза и създава чисто формални пречки за постановяване на законосъобразен съдебен акт. В случая липсата на достатъчно точни и ясни факти и обстоятелства в обвинителния акт, индивидуализиращи престъпното деяние и очертаващи го в темпорален аспект, които да съответстват на предложения времеви период в диспозицията на същия, води винаги до ограничаване правото на защита на подсъдимия и представлява съществено процесуално нарушение отстранимо на досъдебната фаза. Точно поради невъзможността да опише каква е конкретната фактология, окръжният съд е допуснал нарушение на процесуалните правила, което е от категорията на съществените – липса на мотиви и противоречие в мотивите, както и противоречие между мотиви и присъда.

Изложеното обосновава извод, че така постановения съдебен акт не удовлетворява изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като окръжният съд не е изпълнил задължението си да отрази собствения си прочит в мотивите към присъдата кои обстоятелства намира за установени, въз основа на кои доказателства и съответно какви са правните му съображения, довели до това му решение, като при противоречие в доказателствените материали е задължен да изложи съображения по какви причини някои от тях приема, а други отхвърля. Решаващият съд не е изложил съображения от кои точно доказателства прави извод за доказаност на обективните и субективните признаци на продължаваното престъпление по чл. 213а от НК, в едно от които е обвинен подсъдимия, в темпорален аспект. Откритите и констатирани нарушения в обвинителния акт не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза на процеса, като единственото разрешение при установеното им наличие е отстраняването им по реда на връщане делото на прокурора.

Предвид изложеното окръжният съд е следвало да констатира наличието им и да упражни правомощията си в проведеното разпоредително заседание по чл. 249, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК, но като не е сторил това е възпроизвел процесуалното нарушение, допуснато от прокурора и с постановената присъда сам е допуснал съществено

процесуално нарушение. Провеждането на разпоредително заседание и разпоредбата на чл. 248, ал. 3 от НПК не преклудират възможността за проверка от въззивната инстанция на допуснати на досъдебното производство съществени и отстраними процесуални нарушения. В конкретния случай, констатираните пороци в обвинителния акт са свързани с неясно, неточно и противоречиво формулирано от фактическа и юридическа страна на обвинението, което накърнява основно право на привлеченото към наказателна отговорност лице да научи в какво е обвинено и да ангажира защитата си съобразно това, а последното ограничава и правото му на справедлив процес, в който смисъл е и Решение от 21.10.2021 г. на СЕС по дело С-282/2020 г.

Липсва посоченото съществено процесуално нарушение от страна на защитата на подсъдимия – постановяване на мотивите към присъдата след вече формулирано от съдията докладчик основание за отвод, при хипотезата на чл. 31, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 2 от НПК, доколкото установимо от хронологичните данни по делото е, че съставът на съда е довършил законовите си задължения за изготвяне и подписване на мотивите към присъдата и едва след това се е отвел. Видно от електронната папка на наказателното производство по НОХД № 194/2024 г. по описа на ЛОС е, че мотивите към присъдата са постановени и подписани с електронен подпис от съдията докладчик на дата 13.11.2025 г., а актът, с който се е отвел съдебният състав от разглеждане на делото е постановен ден след това - 14.11.2025 г. В този смисъл несъстоятелни са възраженията на защитата в тази насока.

Предвид гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира искането за отмяна на постановената присъда, поради допуснати съществени процесуални нарушения от защитата за основателно, макар и не по изложените от тях съображения.

Посочените процесуални нарушения са от категорията на абсолютните, водещи до ограничаване процесуалните права на подсъдимия и представляват основание по чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2 от НПК, които по естеството си са отстраними само чрез провеждането на ново производство пред окръжния съд, което налага отмяната на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Ловешкия окръжен съд, от стадия на разпоредителното заседание.

С оглед изхода на делото настоящата инстанция намира, че не следва да се обсъждат останалите наведени от страните оплаквания по същество на делото и относно справедливостта на наложените на подсъдимия наказания.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 1 вр. чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Присъда № 18/04.11.2025 г., постановена по НОХД № 194/2024 г. по описа

на Окръжен съд - Ловеч.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____